

heeft, namelijk het eierleggen door zulk een larvevormig insect. Evenwel is het ook niet onmogelijk, dat er zoowel gevleugelde als larvevormige wijfjes van dit geslacht bestaan. Mocht een der lezers dus dergelijke larven vinden, dan houden we ons steeds voor het opzenden van levende exemplaren aanbevolen.

Voor het afdrukken hiervan zond de heer W. MULDER mij van Sindangsari (Soekaboemi) een groote larve. Eerst dacht ik dat het dier dood was, doch het bleek te leven en leeft nu, eenige weken later, nog. Het is uiterst traag, loopt weinig en reageert bijna alleen op aanraking. Of wormen en slakjes welke in de flesch bij de larve gebracht werden, gegeten worden, kon nog niet waargenomen worden. De larve geeft geen licht. Mocht er nog iets van belang aan opgemerkt worden, dan zullen we dit vermelden. S. L.

MIEREN EN WANDELLENDE TAKKEN.

Dat mieren goede opruimers zijn van de cadavers van verschillende andere dieren, is algemeen bekend. Minder bekend is het waarschijnlijk, dat ze ook dieren, oneindig veel grooter dan ze zelf zijn, bij levenden lijve verslinden. Een merkwaardig voorbeeld hiervan heb ik dezer dagen waargenomen.

Ik was in 't bezit van twee wandelende takken, die reeds een paar maanden vreedzaam, zoowel met een *d* als met een *t*, op de telkens ververschte takken van *Djamboe bidji* (*Psidium guajava*) voortvegeteerden. De vaas met bladeren stond in mijn kantoor op een tafeltje naast een niet gebruikte kantoorlamp.

Op een morgen bemerkte ik, dat de dieren erg onrustig waren, ofschoon ze naar mijn meening alles hadden, wat hun hartje begeerde, scheen er toch iets aan te ontbreken. Ze kropen over de bladeren heen en weer en aan het uiteinde der takken gekomen, sloegen ze als razenden met hunne lange voorpooten heen en weer, trachtende een steunpunt te vinden. 's Middags zat een er van op de lamp, de tweede tegen een scheurkalender, die aan den muur hing. Ik bracht ze op den djamboetak terug en de dieren hielden zich dien dag verder kalm.

Den volgende morgen waren beide verdwenen. Na lang zoeken vond ik de eene boven aan den rand van een boekenkast, de tweede hing onder aan een luierstool.

Weer bracht ik ze op de djamboetakken en voerde ze, onwetend, een wissen dood tegemoet.

's Anderendaags waren beide verveld. Ik was er nog juist getuige van hoe de eene 't achterlijf met een ruk uit de aan de rugzijde opengespleten chitinehuid trok. De afgestroopte huid was met uitzondering van de spleet aan de rugzijde, volkomen gaaf.

's Middags om één uur thuiskomende, was de eene weer verdwenen. Ik vond hem later halfdood met nog slechts vier pooten onder een stoel; de andere was stuiptrekkende bezig den laatsten adem uit te blazen, terwijl een onnoemelijk aantal kleine miertjes, niet grooter dan 4 mM., bezig waren het logge lichaam in stukken te knagen om het beter te kunnen vervoeren.

Of de dieren reeds vroeger last van de mieren hadden gehad en daarom zoo onrustig waren, of dat ze enkel een schuilhoek zochten om zich te kunnen vervellen, heb ik niet kunnen waarnemen. Dat de dunne huid na de vervelling niet bestand was tegen de venijnige steken van hun kwaadaardige kwelgeesten is echter na het bovenstaande duidelijk.

v. W.

KORTE MEDEDEELINGEN.

De Heer K. Schalk te Padang meldt ons:

In aflevering 9—10, October 1915 van de *Tropische Natuur* wordt onder „Kleine mededeelingen” als een bijzonderheid vermeld dat de *papaja's* wel eens twee vruchten aan één steel hebben zitten.

Hier te Padang is dat volstrekt geen merkwaardigheid. Regel is het hier dat elke wijfjesboom, die niet al te schraal groeit, eerst begint met enkele groote vruchten met groote tusschenruimten te dragen, daarna komen, dicht opeen gepakt, kleinere vruchten te voorschijn, waarvan sommige paarsgewijze aan één en dezelfde steel zitten, en zelfs *drie en meer* vruchten aan een steel komen wel eens voor. Als de boom oud wordt, houdt dat op. Aan een steel groeien dan eerst een groote en een kleine vrucht (of meer kleine vruchten zonder of met weinig pitten) of twee middelmatige vruchten met pitten.